

pyntet med en bred, hvid Krave, lignede hun en Kondor, der fra en Fjældtinde skuer milevidt ud over Sletten.

Da Departementschefen kom ind, gik hun ham hurtigt imøde henne fra sit Skrivebord.

„Jeg kan tænke mig, at De kommer i den elskværdige Hensigt at meddele mig Deres Broders Død. Jeg har dog allerede faaet Underretning derom gennem andre, der havde set Dødsanmeldelsen i en Avis.“

„Hvis jeg ikke havde haft anden Anledning, skulde jeg dog ikke have ulejliget Dem med et Besøg. Saa meget mindre, som min Broder eller hans Skæbne jo næppe kan gøre Krav paa nogen Deltagelse fra Deres Side.

„Deri tager De ganske fejl. Jeg skylder Deres Broder mere, end han selv nogensinde har haft Forstaaelsen af. Paa Afstand har jeg da ogsaa fulgt ham, saa godt jeg kunde. Vi gled jo i Aarenes Løb i mere end en Henseende bort fra hinanden. Om hans sidste Leveaar veed jeg slet intet. Nu maa De fortælle mig derom. — Tag Plads, Hr. Departementschef. — Og fortæl mig om hans Sygdom og Død. Det har været mig saa underligt slet intet at vide.“

Men Departementschefen vilde ikke sætte sig. Den ligefremme Tone, som denne noget tvivlsomme Dame tillod sig overfor ham, fik ham til at stramme Munden, hvorved hans store, uskønne Underbid blev endnu mere fremtrædende.

„Jeg skulde som sagt ikke have ulejliget Dem, dersom jeg ikke havde haft en ganske særlig Anledning. Men jeg skal fatte mig i al Korthed. Deres Formodning om, at min afdøde Broder mere og mere havde fjærnet sig fra Dem ikke alene i